

Abstrakt

Tato práce analyzuje a popisuje zákonné možnosti, kterými veřejnost disponuje pro účast na územním plánování. Smyslem práce je zjistit, zdali veřejnost může, jako jeden ze subjektů územního plánování, zastávat v této činnosti klíčové postavení nebo zdali hraje roli spíše marginální.

Autor nejprve definuje základní pojmy, jimiž jsou „veřejnost“ a „územní plánování“. Mimo to nastíní i problematiku postavení environmentálních spolků, kterou se zabývá v průběhu celé práce. Následně uvádí základní kategorizaci územně plánovacích nástrojů na koncepční a realizační, přičemž dále přechází k obecné charakteristice jednotlivých nástrojů a jejich vzájemných vztahů. U každého z nástrojů popisuje především jeho funkci, obsah a typické znaky.

V dalších kapitolách již autor podrobně popisuje a rozebírá konkrétní možnosti, prostředky a nástroje veřejnosti pro zapojení se do územního plánování, přičemž tak činí vždy ve vztahu ke konkrétnímu územně plánovacímu nástroji. Analýza se neomezuje pouze na současný stav právní úpravy, ale zkoumá i její vývoj od účinnosti současného stavebního zákona, tedy od roku 2007. Stěžejním objektem analýzy je relevantní soudní judikatura, která je v práci detailně rozebírána a která v posledních několika letech prošla zásadními obraty, a to např. v otázkách aktivní legitimace k návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Některé ze zásadnějších judikaturních závěrů autor popisuje v kontextu skutkových okolností případu, za nichž byly přijaty. Mimo to se práce věnuje i dalším specifickým tématům jako je např. omezení účasti environmentálních spolků na většině územních řízení novelou č. 225/2017 Sb.

Ke konci práce autor provádí celkové shrnutí svých poznatků, na jejichž základě dochází k závěru, že i přes některé tendence zákonodárce směřující k omezování role veřejnosti popsané v této práci, má veřejnost, alespoň prozatím, možnosti a prostředky k tomu být klíčovým hráčem na poli územního plánování.